

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 30, botiga. BARCELONA.

PREU DE SÚSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'7. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS DOS PERILLS.

o eminent Pi y Margall nos proporciona avuy una nota que respón admirablement al sentit qu' hem de portar los republicans a las próximas elecciones de diputats.

En un article que acaba de publicar en lo periódich *El Nuevo Régimen* s' hi llegeixen los següents párrafos:

«...Nosaltres perseguim (en las actuales elecciones) un fi més elevat: lo de mostrar las torsas de la República. No deuen preocuparnos las majors ó menors simpatias que 'ls candidats despertin. Los candidats son mers símbols. Votant per ells (pels republicans de todas las procedencias) votem contra la monarquia. «¿Qué ni un sol federal deixi de acudir als comicis!» Aixó es lo qu' hem dit sempre nosaltres:—¡Que ni un sol republica deixi de cumplir ab lo seu deber!

Sabem de sobras los perills que 'ns rodejan, y aném a manifestarlos ab tota franquesa.

Primer perill: Las malas arts del govern. Lo govern ha dit que havia de guanyar a tota costa, y si fins ara, per lograrho, no ha escassejat medis, no es de creure qu' en lo successiu guardi 'l menor escrúpul. Ha fet y seguirá fent atrocitats a tot drap. Ha destituhit ajuntaments y segueix destituhintne en plé periodo electoral. Y encare hi ha més: las amenassas s' emplean contra 'ls que han quedat y de qual esperit de independencia se sospita. A alguns se 'ls ha dit:

—Héu de donar tots los vots als candidats ministerials: fentho aixis vos deixarem tranquils; mes si no arribéu a ferho, tremoléu: vindrá la suspensió, vindrán los procediments judiciales, l' embarch de béns, la persecució despiadada.

Y 'ls ajuntaments tremolan. Si no basta aquesta pressió infame, s' emplearán las trampas, los jochs de mans, las falsificacions d' actas, la alteració dels escrutinis. La ilegalitat es un crim com los altres: qui comensa a rodolar per lo plá inclinat, generalment no para fins que ha anat a caure al fons del precipici.

Donchs a pesar de tot aixó, ni 'ns amilaném, ni pensém un sol instant en desistir del empenyo que hem contret davant del país, davant de la nostra mateixa conciencia.

Arribarem fins al cap-de-vall, porque la victoria será sempre nostra.

Podrém si 's vol ser victimas de las malas arts del govern, treure escassos diputats... pero ¿qué importa 'l número? La victoria moral nos perteneixerá, aixis com l' oprobri y la vergonya recauran eternament sobre 'ls conculcadores de la ley, sobre 'ls corruptors de las conciencias, sobre 'ls desmoralisadors de las bonas costums públicas. Ventatjas materials alcansadas de certa manera, no son tals ventatjas. La codicia esbotza 'l sach. Lo barco pirata massa carregat de boli se 'n vá a pico. Y per experiencia sabem que las institucions deshonradas antes que nascudas, viuhén poch y malament.

No es aquest, donchs, lo principal perill que 'ns amenassas. L' amenassa que parteix de nostres enemichs, mes que un perill es un estimul.

¿Qué més podem desitjar que veure que mentres nosaltres passém pel camí plá y sólit de la legalitat, l' enemich, ansiós de guanyarnos la ventatja, 's llansa de cap al llot, embrutantse desde 'ls peus fins als cabells? No: 'l perill no es aquest. Lo verdader perill radica dintre de nosaltres mateixos. Es un perill intern.

Si no per tot arréu, en alguns districtes, trauhén lo cap tunestas y criminals dissidencias, basadas en motius fútils las més de las vegadas, y fomentadas casi sempre maquiavélicament pels mortals enemichs de la República.

Parlarém avuy en sentit general, reservantnos per un altre dia 'l deber de particularisar, arrancant la careta, y fins la cara si convé, a tots quants dibentse republicans, procuran sembrar lo desordre y la indisciplina en las nostras filas a benefici dels partits monárquichs.

Si: parlarém ab franquesa catalana de aquéllas individualitats que, treballant exclusivament per si mateixas, may per l' idea, ja que la idea es sóls un pretext, quan no un trampeli de las sévas ambicions, pertorbaa la marxa dels partits republicans. fent impossible la seva organisació y la seva serietat. Parlarém ab franquesa catalana, dels que sense meritis ni serveys coneguts, apelan al alborot quan se 'ls crida a comptes, y usan dels medis més corromputs que han empleat sempre 'ls partits monárquichs, quan se tracta de dotar a las agrupacions republicanas de una direcció formal y autorisada. Parlarém dels que per la seva debilitat, per la seva complacencia excessiva creuhén útil contar ab uns elements necius y perniciosos, que venen a ser dintre de un partit, lo que la infecció de la sanch dintre del cos humà.

Parlarém aixis mateix de aquells que durant quinze anys han estat fent lo joch dels monárquichs en la seva respectiva localitat, sacrificantho tot, la conseqüencia, la

probitat política y 'l deber de donar bons exemples, al desitj únich y exclusiu de mangonejar l' administració municipal. Contra tots los qu' encare conservan ressabis de aquesta conducta desastrosa é immoral, dificultant la concentració de las forsas republicanas davant del enemich, dirém tot lo que ha de dirse, cayga qui cayga, gemegui qui 'n gemegui.

Ha arribat l' hora de contarnos. Sapiguém qui som y ab qui anem. La batalla del primer de febrer dirá ahont es lo núcleo republica, y quins son los elements que se suicidan y quins los que 's fan dignes de una prompta é irremediable amputació.

Pochs ó molts, los que quedém, siguém bons, siguém sans: que 'l país aplaudeixi 'l nostre desinterés y la nostra fé en la idea, aixis com també la pureza dels nostres procediments, y l' austeritat de la nostra conducta.

No basta votar contra la monarquia. Es necessari además obrir los fonaments de una República verdadera-ment nacional; y porque aquests fonaments sigan sólits, deuhén descansar sobre la honradés, lo desinterés, lo patriotisme y 'l sacrifici.

P. K.

Aixis ha de ser, y aixis será.

En Romero Robledo té projectat presentarse candidat per la Isla de Cuba.

Allá si que ho té bè. Segóns sembla, conta ab l' apoyo decidit de tots los parents de la *negrita* Agueda.

A la Seo de Urgell, com a preludi de las elecciones de diputats a Corst, s' han celebrat elecciones municipales. En ellas se compravan vots a quatre duros.

Dissapte, día 7 de Febrer

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI DE LA CAMPANA DE GRACIA

ASSUMPTOS D' ACTUALITAT. — ILUSTRACIÓ EXPLENDIDA
LO CARNAVAL DE LA POLÍTICA Y LA POLÍTICA DEL CARNAVAL

Ab arguments de aquesta forsa 'l papá del Duch de la Seo va ferse proclamar Pacificador d' Espanya y Pacificador de Cuba.

Lo fill de 'n Martínez Campos segueix fidelment las tradicions paternas; pero en lloch de Pacificador sembla que 'l proclamaran Alborotador de aquell districte, y que ni aixís lo nombraran diputat.

No li han de valdre ni diners, ni dinadas.

Los conservadors y 'ls fusionistas de Barcelona en las próximas eleccions de diputats, votaran candidaturas combinadas.

En las eleccions de diputats provincials no van ferho aixís, y varen perdre. Pero á lo menos van salvar 'l honor.

Peró ara... ¡ni aixó!

Anar á impedir 'l ordenada elecció de un comité á fersa de crits y escándols, y després de haver fet impossible 'l acte, sortir dihent:—«Nosaltres guanyavam: nosaltres nos constituim en Comité: no hi ha més Comité que nosaltres». podrá enganyar á unas quantas dotzenas de comparsas y assalariats, que defensen la pesseta y 'l puro, puro y pesseta, que tal vegada sols Déu, algún sarahista y 'ls conservadors saben de ahónt surten.

Peró ni aquesta pandilla pot constituir un partit, ni 'ls que ab tanta barra s' arrojan la seva representació ostentant noms coneguts tot lo més s'ols á casa seva, podrán may fer creure á ningú qu' está ab ells la majoria, ni la forsa, ni 'l prestigi de 'l agrupació republicana possibilista de Barcelona.

La representació de un partit serio no 's conquista arant saragatas d' envelat, sino á copia de abnegació, de desinterés y de sacrificis.

Aixó vol dir que la gresca del passat diumenje no ha de tornar-se á repetir per decoro de tots, y per evitar que la premsa reaccionaria 's fregui las mans de gust.

Lo partit possibilista té prous noms coneguts y respectables, que podrán representar-lo dignament per tot ahont siga necessari, y sempre que convinga.

Y deixeu que 'ls que s' erigeixen en comités per generació espontánea digan qu' ells acceptan la coalició, ja que 'l única coalició qu' ells poden acceptar es la coalició ab los conservadors, á favor dels quals ja fa molt temps que treballan, sens altra esperansa de recompensa que la de que al seu temps degut los deixin entrar á la Casa gran, per posar botiga de regidors.

Aviat las llistas electorals de Barcelona semblaran un laberinto. Tal com van usarse pera las eleccions de Diputats provincials, ja eran embolicadas; pero avuy, ab la supressió de algunas seccions, no hi ha Déu que las entenga. L' únich qu' en tot cas las entendrà, será en Planas y Casals.

Figúrinse que hi ha casas, en las quals los electors del pis primer votan en una secció, y 'ls del segon en un'altra.

Y fins n' hi ha una habitada per dos germans, un dels quals ha de anar á votar á Sant Pere y 'l altre á Sant Pau.

Unicament los burots tenen ja la llistó apresada, y saben ahónt han de anar, quina secció y quina mesa.

Ab molt sentiment hem sabut la mort del distingit obrer Sr. Roca y Galés, honra de la classe á que pertanyia. Desde la seva infancia havia militat en las filas republicanas, haventlo trobat exercint lo càrrech de Diputat provincial la proclamació de la República, á l' any 73.

Peró no 's concretava s'ols á prestar grans serveys polítics, sino que dedicava tots los seus afans y las horas que 'l treball li deixava lliures al estudi de las qüestions económicas, baix lo punt de vista de la protecció al treball del obrer. En aquestas qüestions era competentíssim.

Enviem nostre pesam més sentit á la desconsolada familia del honrat Roca y Galés.

Un dels federals de Madrid que s' han aixecat contra en Pi y Margall, es un tal Niembro, de professió laberner. Com qu' en Pi y Margall no ha tirat may aygua clara á las ideás, se comprén que al amo de una taberna no puga serli simpálich.

Entre 'ls Niembros de Madrid y 'ls Valls de Barcelona, se imposa una neteja que 'ns permeti anar pel mon sensé necessitat de havernos de tapar lo nas.

CARTAS DE FORA.—Los liberals de Guissona están condemnats ja en vida á todas las impertinencias dels neos de sotana y dels llanús vergonyants. Uns y altres tenen més barra que 'n Romero Robledo. Figúrinse que 'l vicari 's posá á la clepsa que cap noya anés á servir á la casa de cap liberal, y sense encomanarse á Déu ni al diable, se despenjá dihent: que 'ls pares que permeten que las sevas fillas vayan á ser criadas de una familia liberal, las entregan al dimoni, per lo qual tots son condemnats Semblants barrabassadas unicament poden obehir á la por de perdre la llevor de majordona. Pero aquestas olivas de sagristía no tindrán més remey que tragar saliva. Basta 'l escola laica de aquella població sostinguda per tots los liberals, pera servir de contra-veneno y anular los efectes de sos verinosos intents.

A Prats de Llussanés, la juventut carcatólica sosté fa temps un teatro, y haventse'n montat un altre de carácter

popular, bastá que prengué part en las funcions de aquest un noy de 15 anys, perque Mossén Joseph Valls, que 's dedica á la ensenyansa, l' expulsés de la classe de dibuix, sent aixís que res li deya, quan lo noy en qüestió representava en lo teatro dels neos. Ab aixó 's véu que no hi ha ningú més comediant que 'ls cómichs de sotana.

PLAGAS NACIONALS.

LO DIPUTAT CUNERO.

SONET.

Gendre, nebot, ó fill mal engendrat, d' algún excelentíssim tronadot, no servint per res més, mira si pot sortir per 'l algún puesto... diputat.

De lo Ministro anant recomenat, no s' ha de dir res més: ja está dit tot. Será 'l representant y tindrà 'l vot del districte... que may ha visitat.

Se 'n anirà boyante allá al Congrés, portant 'l acta embustera sota 'l brás, y, sense cap reparo, será admés.

¡Y, ja 'l tens diputat! sent incapás d' intervenir en cap seria discusió: sols surtent del seu pap un sí ó bé un no!

E. VILARET.

¿QUÉ HA PASSAT?

os hem escapat d' una, y bona.

Potser vostés no ho creuran, perque 'l ditxós sota zero té las potencias ensopidas y la gent se torna incrédula, pero no 'ls capiga dupte: hem estat á dos travessos de dit d' un daltabaix espantós.

En Ruiz Zorrilla havia desaparecut de París.

La noticia va arribar á Madrid á primers d' aquesta setmana.

L' home de confiansa del govern, que vigila dia y nit á la porta de la casa del constant emigrat, telegrafava á n' en Cánovas la terrible nova:

«Zorrilla s' ha fós. Hi perdut lo rastre, no sé si se 'n ha anat á peu, en velocipedo, en globo ó á coll-y-bé d' algún. Lo cert es qu' en lloch veig senyals de las sevas petxadas. Prengin midas.»

Quan lo govern va llegir lo fatal telegrama, los ministros, com á primera providencia, van posarse á tremolar.

Refets del seu estupor, lo duch de Tetuan se fica la má á la butxaca ab ademán trágich, y 's treu un metro.

—¿Qué vol fer?—pregunta en Cánovas.

—¡Home!... ¡Com lo parte d' aquest fulano diu que prenguem midas!...

Si la situació hagués sigut menos crítica, los ministros harían rigut: pero 'ls moments eran serios, y van deixar al duch de Tetuan que s divertís tot sol ab lo seu metro.

Inmediatament van enviarse telegramas á tots los gobernadors civils.

—¿Sab alguna cosa de 'n Zorrilla? Contesti desseguida.»

Al cap d' un' hora hi havia ja en la Presidencia una pila de respostas de gobernadors. Cada hù hi deya la seva.

Mostras:

—«Vol dir 'l autor del Tenorio? Per aquí ningú 'n sab res.

—Lo gobernador de Pontevedra.»

—«Al moment de rebre 'l seu telegrama, hi detingut una persona sospitosa, creyentme que era ell; pero després ha resultat ser una castanyera.—Lo gobernador de Jaén.»

—«Per aquí en Zorrilla no hi es. Lo qui hi ha es en Salmerón. ¿Vol que 'l agafi?—Lo gobernador de Valencia.»

Entre tant la policia treballava d' una manera desesperada. Hi havia pistas, referencias, indicis; pero res concret.

Lo govern semblava que navegues dintre d' un cabás de tarregada: tot ho veyá negre.

Un agent de la secreta deya que havia vist en Zorrilla aturat á la Porta del Sol, carregat de bombas de dinamita y dotze ó catorze sabres.

Un altre assegurava qu' ell 'l havia descubert á la frontera, prop d' Irún, disfressat de pastor y amagantse cuydosament un canó Krupp á cada butxaca.

Fins n' hi havia un que afirmava haverlo trobat ab una ampolla de petroli á la má, á la escala d' casa 'l general Martínez Campos.

Peró ab tot aixó, ningú portava á n' en Ruiz Zorrilla amarrat com un Cristo.

¿Ahónt s' amagava 'l home? ¿ahónt era, donchs?

Lo representant d' Espanya á París continuava telegrafiant cada deu minuts.

«Se diu qu' en Zorrilla ha entrat á la península per la part de Girona.»

Ordre á Girona que 's posi tothom sobre las armas.

«S' assegura que 'l emigrat es á Barcelona.»

Inmediatament avis á Barcelona, perque 'l general obri 'l ull.

«Se suposa que en Zorrilla desembarcará á Bilbao.»

Telegrama á Bilbao perque 's portin tots los vapors á la presó.

Entre tant la incertitut y la frisansa creixían per moments.

¿Treuré 'l nas per qui? ¿reventará per allá?...

Quan més apurat se trobava 'l govern, reb un telegrama de París que deya poch más ó menos:

«Cálmense En Zorrilla no s' ha mogut de París. Ara acabo de averiguar que 'l pobre no pot sortir de casa perque está constipat, lo nas li va á raig fet y té mans y peus plens de panallóns.»

De cuyas resultas, la tranquilitat ha renascut, lo govern ha respirat... y nosaltres també

Aquí tenen tot lo que ha passat.

FANTASTICH.

BANDERILLAS.

Noticia que trech d' un diari, transcribintla textualment:

Peral, segun nos informan,

sigue encontrándose bien.

Aquí podría anyadirse

com á conclusió final:

El buque del mismo nombre

se encuentra, en cambio, muy mal.

Los ignocents logronyesos

han inaugurat al fi

la estátua-font que á don Práxedes

van tení 'l gust d' erigi.

Com que 'l fret ha gelat 'l aygua,

diu que ha dit un maliciós:

—Ell s' adorm... la font no raja...

¡quin duo més armoniós!..

Alló de las Carolinas

segueix en igual estat,

perque sembla que 'l assumpto

es molt serio y delicat.

Ara 'l ministre s' ocupa

en aclarar 'l punt aquest:

Los morts ¿varen ser cent setze

ó varen ser cent disset?

Las prediccions atmosféricas

anuncian neus de valent,

desde 'l moment que comensi

no sé quin diable de vent.

Los calendaris polítichs

anuncian llenya y rahóns...

desde 'l moment que comensin

las próximas eleccions.

¡Que diguin que haventhi en Cánovas

lo país no marxa bèl!

Tan bon punt hi haja Córts novas,

¿volen saber quin plan tén?

¿Obrir novas carreteras?

¿baixar las contribuciones?

No, senyors: alsá un empréstit

que ascendirá... á ¡mil millones!

Cau neu per plans y montanyas,

á un li ha caygut lo nas,

ahir van caure tres donas

relliscant damunt del glas...

Ara sí que ha arribat 'l hora

de dí' alló:—¡Ditxós hivern!

Tot cau en aquesta terra,

tot cau... menos lo govern.

Los carlistas, tot dihent pestes

del sufragi universal,

han format candidaturas

per la lutxa electoral

Siempre ha seguit igual tática

la faramalla servil:

diuhen mal dels adelantos...

y volen aná en carril.

Per remediar la miseria

que 'l hivern ha ocasionat,

s' habilitan llits y cuynas

ab tota velocitat.

S' entén, aixó passa á Fransa,

hont hi ha un govern diligent:

lo govern nostre, per ara,

menja y dorm perfectament.

Per mimá al senyor Sagasta

y enternirli un xich lo cor,

lo govern, tot fent lo tonto,

li ha donat lo toysó d' or.

Lo toysó es una cadena

que tragina un bé súspens...

De modo que si ell se 'l posa,

podré dir: Total, dos béns.

C. GUMÀ.

LA FALSIFICACIÓ DELS VINS.

o 'l conech al pobre Jaumet. Es un pagés agarrat al treball com cap més n' hi haja. Avants de que surti 'l sol ja es á la vinya: sols molt després d' haverse post no agafa 'ls trastets per entornarse'n á casa seva.

Quan hi arriba es ja negra nit.

Y tot 'l any aixís, fassa fret, fassa calor...

Si fa fret, s' escalfa cavant; si fa calor,

suant s' exhala.

¡Pobre Jaumet! De ningú més pot valer-se que d' ell mateix: un fill tenia y li va caure soldat. Per més desgracia li

tocá anar á la Habana, en los últims temps de la guerra. Fou

embarcat, arribá á la isla, y morí com tants y tants mils

d' altres, víctima, no de una bala, sino de la peste qu' envenena sempre aquella atmósfera.

En Jaumet perdé ab lo seu fill la tranquilitat de la seva

vellesa. Avuy ne tindria una bona ajuda y no-hauria ell d'

anar tan escarrassat. Pero, treballador de mena, podant

cavant, esmajencant, si bé no lográ consolarse del tot, con-

seguí mitigar lo dolor que 'l afligia.

Tenint enguany plenas las bôtas del celler, veje 'l altre

día al representant d' una casa exportadora que solia com-

prarli tota 'l anyada, y li digué:

—Y donchs ¿que no fem fira?

—No, Jaumet: ja no n' hi enviém de ví á Cuba. No hi ha

negoci á fer.

—¿Cóm s' enten? ¿Han deixat de beure vi en aquella terra?

—Vi bó sí, Jaumet. Ara beuhen ví artificial. Allá no hi ha

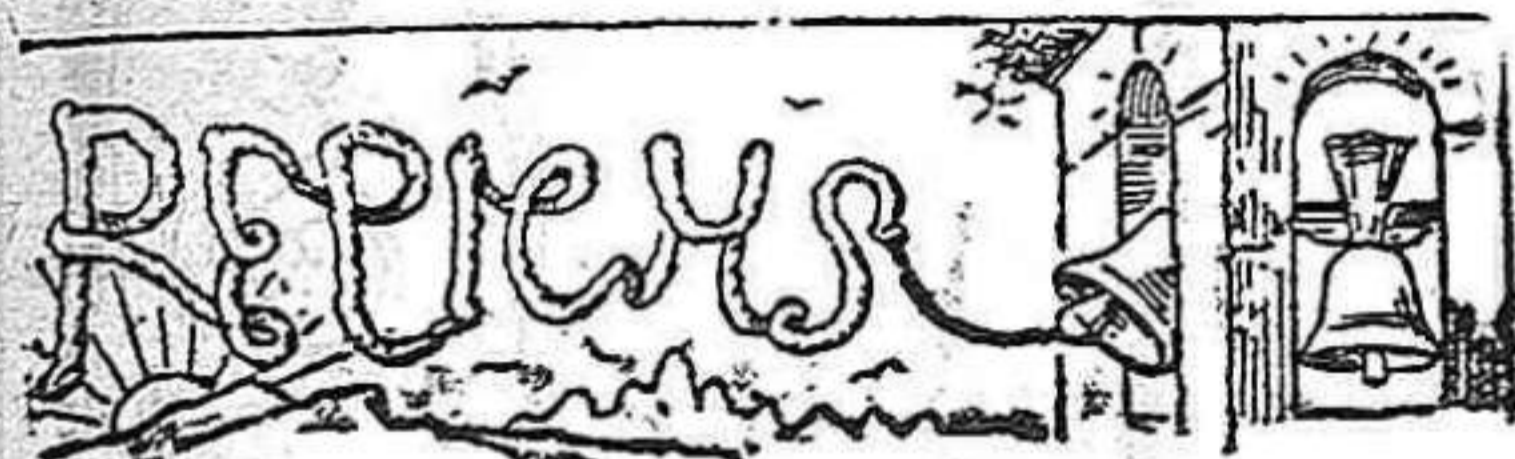
vinyas, pero hi ha fàbricas, que sense necessitat de rahims fabrican una mistura que de ví sols porta 'l nom y com á ví 's ven. fentnos una competencia insostenible.

—Malviatje!
—Y no es aixó lo pitjor, sino que aquella porqueria l' endossan al consumidor, valentse de las nostras marcas.
—Pero aixó es un robo... ¿Y qué fa 'l govern? ¿Qué hi diu?
—Quinas providencias pren?
—Lo govern se grata 'l cap. Las nostras queixas li entran per una orella y li surten per l'altra. De protegir y amparar á las victimas de una infamia y de un verdader delict no se 'n recorda... En cambi, no tinguéu por: no farà falta á cobrar la contribució 'l día que cayga 'l trimestre.
—Ni tampoch á demanar als quintos... y enviarlos á morir á aquella terra mateixa, ahont lo meu pobre fill va deixar 'l ossos, y ahont lo seu pare desventurat, en sa vellesa no té ni 'l consol d' enviarhi 'l fruyt de las sévas suadas!... ¡Ah! ¡aixó clama venjansa al cell!—exclamá 'l pobre Jaumet aixugantse una llágrima, no sè si d' ira ó de dolor.

¡Pobre Jaumet! ¡Pobres vnicultors cataláns!...
L' alarma cundeix: lo perjudici es general: tothom reclama en vá. Se diu que á Madrid... Pero lo que 's diu sobre determinats personatjes de l' olla, no pot repetirse. sense perill de sufrir las iras del govern. Lo *Diari del Comerç* ha ensenyat á la premsa qu' en lo camí de la veritat hi ha entrebanchs á cada pas, y que 'ls entrebanchs fan caure al més expert.

Pero lo que la premsa no pot insinuar sense perill, la conciencia pública ho ha de dir ab veu de tró. A la conciencia pública es impossible perseguirla y encausarla com á la premsa.

¡Vnicultors cataláns, pit y fora y á defensarse!
P. DEL O.

altra nit vá haverhi á Barcelona molta alarma. A altas horas de la nit tot era cridar oficials y gefes. Als quartels se posavan las tropas sobre las armas.

¿Qué hi havia?
Ben averiguat tota la culpa la tenia 'l fret.

Lo fret feya tremolar al govern, y quan lo govern tremola sempre 's figura que vé 'l papu.

Lo papu es en Ruiz Zorrilla.

Pero nó 's figurin, ja hi havia motius per tremolar, porque 'ls esbirros que 'l govern té á Paris á vigilar la casa del ilustre emigrat, havian dit que D. Manuel havia desaparecut, que 'n portava alguna de tramada, en fi, que no se 'l veyea en lloch.

Y aixis era en efecte. Y tot també á causa del fret. En Ruiz Zorrilla tenia un constipat, s' havia ficat al llit y 's tapava 'l cap y tot.

Per aixó 'l ull del govern no 'l veyea.
Y cridava ¡assistencia! ¡Y reunia tropas! ¡Y ab una mica més se 'n vá á ca'n PiStraus de un atach de tremolins!!!

¡Quien mal anda mal acaba!
¡Pobre Sagasta! A lo millor de las sévas expansions populars, li penjan lo Toisó d' or al coll, y al pés del Toisó d' or, doblega la espinada davant de la magestat del trono.

Lo Toisó d' or no es més que un bé. En Sagasta un'altra. Cada ovella ab sa parella, que per aixó diu l' antich refrán: «Déu los cria y ells s' ajuntan.»

L' ordre del Toisó d' or és una patent de monarquisme cortés.

L' insignia fins té la forma de collar. De manera que á D. Práxedes ja 'l tenen amarrat pèl coll.

No podia D. Antón venjarse més cruelment de las xiuladas aquellas. En Sagasta, que ab tanta habilitat procurava mantenir equilibrada la brusca de la balansa, ja no podrà guardar l' equilibri, qu' era tota la séva forsa.

Ab lo pés del Toisó d' or acaba de caure 'l platet de la monarquia.

Jo no sè cóm la comissió que ha de batejar los nous carrers que s' han de obrir ab motiu de la reforma del casco antich de Barcelona, revela tant escassa novedat en lo seu treball.

¡Carrer de las Corts catalanas! ¡Carrer de la Independencia espanyola!... ¡Pse!... ¿Qué vol dir tot aixó?

¿Volen uns quants noms apropósit y de gran actualitat? Aquí 'n vá una réqua:—Carrer del Cubileteig, Carrer de las Trampas electorals, Carrer dels Burots, Carrer dels Pochs Escrupuls, Carrer de 'n Planas y Cassals, etc., etc.

D. Jaume, bisbe de Barcelona, recomana ab igual eficacia al candidat carli y al candidat integro que 's presentan pèl districte de Manresa.

Es lo que dirá ell:—Vajan venint candidats, qu' encare 'm quedan cigarrillos en la cajetilla de las reco-

mendacions... Y ¡fumém, fumém, que tot lo de la vida es fum!

Per guanyar las eleccions sembla que 'ls conservadors de Madrid se disposan á organizar fins una gran partida de la porra.

Aixis ho fessin, no sols á Madrid sino á tot Espanya. Perque ab las garrotadas universals, com que no hi valen trampas, tinch la completa seguretat que guanyariam.

Un consol pèls mestres d' estudi que no poden cobrar per falta de fondos.

Lo govern acaba de concedir una pensió de 1,125 pessetas l' any á la pobra viuda de un comandant de carrabiners, casada en segonas nupcias ab un pobre diable anomenat Duch de Santoña. ¡1,125 pessetas á una duquesa! Ja 'n tindrà per polvos d' arros.

A la viuda del cabecilla Cabrera, una senyora inglesa molt rica, li ha concedit pensió de viuda de capitá general, ó sigan 3,750 pessetas. Lo seu marit va fusellar á tants liberals, que, francament, se mereix aixó y molt més.

Créguinme 'ls mestres d' estudi: quan tornin á naixer no 's dediquin á l' ensenyansa... Fassinse cabecillas. Es un bon ofici. Fins després de la mort, encare dona.

Ja está averiguat que 'l pres de Olot no es en Padlewski. ¡Y ca ha de ser! Es un bromista de primera forsa, que s' ha fingit assessi de un general rus, perque 'l trasladsen á Paris de franch.

¡Y 'l governador de Girona ab aquell aplom que telegrafava als periódichs de Paris:—Jo li he agatat: vinga una recompensa... Una créu qualsevol de Russia... Una aliga ab un ó dos caps!

Si li arriban á donar, ja sabriam quina era la verdadera y famosa *áliga de Mataró*.

¡Vaya una planxa no ha fet lo celeberrim governador de Girona!

Y ell que presium de ser un home tant *corrido*... Qualsevol aventurer l' arma y 'l posa en ridicul.

Ja no més li falta perdre las eleccions perque en Silvela, en compensació de la condecoració que no li pot donar lo Czar de Russia, li envihi la medalla del Sant patró de 'n Cánovas.

La medalla de Sant Antoni dels Ases.

Agáfinse á la part, que parla l' ex-republicá Becerra, avuy monárquich convenul:

«Si 'l canó sigué la última rahó dels reys, també será la dels pobles quan siga necessari.»

Al tal Becerra podem dirli alló de la sarsuela bufa:—«Barba Azul tiene un cañón.»

Pero á aquests ex-revolucionaris sempre 'ls passa lo mateix.

Quan fan barricadas tenen un canó de artilleria. Pero un cop han tastat lo pressupost, no 'ls queda més canó, que 'l canó del coll: lo canó de la vianda.

Los alts empleats de palacio treballan desesperadament á favor de la candidatura conservadora.

Ja ho veu lo *toisonat* Sagasta.

Li han posat lo collar, y desde que 'l porta no faltan mans que li apretan.

Molt esperava del candidat *independent* (?) que 's presenta pèl districte de La Bisbal, Sr. Pella y Forgas, perque sempre que de independents 's tracta recordo alló que deya 'l venerable Orense, aixó es: que van tornantse *dependents*, per quedar despres *pendents* y per ultim *dents* á secas.

Deya que molt esperava d' ell; pero no tant com lo que dona.

O sino, vagin enterantse.

Lo Sr. Pella y Forgas va comensar alardejant de catalanista.

Pero com pèls catalanistas avuy com avuy lo més calent es l' ayguera y 'ls pobres no están per orgas, dona un salt en Pella y Forgas y jalsa noy! á la pastera.

Es á dir, cap á ca'n Cánovas del Castillo, á demanarli que l' encasillessen, perque ell se sentia plé de vocació conservadora.

Y ja 'l tenim canovi... y casi xiulable.

Ignoro si l' han encasillat ó no. Lo únich que sè es que 'ls conservadors, en aquell districte essencialment republicá, no tenen més que quatre rosegons florits, que ni per ferse'n unas sopas poden servir.

Y com que 'l Sr. Pella y Forgas, una vegada llansat en persecució de un acta, no repara en brochs, ara resulta que corra pèl districte de La Bisbal, una carta del Marqués de Serráulo, recomanant als carlins la candidatura del ja celeberrim Sr. Pella y Forgas.

Qual Sr. Pella y Forgas dirá alló del refrán:—Moltas gotas fan un ciri.

¡Llástima que aquest ciri, en definitiva sembli destinat á cremar davant de la imatge de Sant Carlos Burru-méu.

Hem estat á punt de passar un gran trastorn. Lo telegrafo ha comunicat á tot lo mon que 'l rey D. Alfonso XIII ha tingut un cólich.

Espanta considerar lo que bauria pogut succehir si no arriban á trobar una manera eficaç d' estroncar lo cólich real.

Per aixó nosaltres no som monárquichs: per evitarnos disgustos.

La República sempre está bona.

Ets la pubilla mes rica de vint horas al voltant; pero, noya tens un nero que sembla l de 'n Nas-Vidal.
XANIGOTS.

Dèu y Satanás un día tots dos junts ván treballar: Dèu féu ton cos admirable; ton ánima, Satanás.
M. RIUSEC.

XARADA.

Vaig comensá á la nit de sant Antoni un drama *hu vers*, y encar' que m' amohini y que del talent meu algú rondini, vull posarlo en escena, mal que troni.

Pró com es la *tres-quart* lo meu dimoni, per molt que 'l citat drama jo refini, tinch por que á portá' á cap eix determini mon nom de pretencions per tot ressoni.

Perque 's fassi, *cinch* vull quant se 'm demani, y si es *dos-dos*, será 'l meu infortuni y farà que mon cor de dol s' ompleni

No vull que l' argument ningú m' afani, si dono una *total*, encar' qu' engruni mon cervell, no hi fa res, mentres s' estreni.
J. ALAMALIV.

ANAGRAMA.
Tot un carmetlo l' Eudalt assentat sobre un total.
F. CRIACH.

TRENCA-CLOSCAS.
ANITA BRAS MIRET.
SANS.

Combinar aquestas lletres de modo que dongan una *cc-media catalana*.

F. A. MISERICORN.
TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: bestia fera.—Segona: volátil.—Tercera: eyna de barber.
F. A. M.

GEROGLÍFICH.
Idea
TA
Carlos VII
II
dd DD oo
pr
II IP II
Q. KALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Xato del Born, J. T. y R., M. A'egre y P., J. Ferrer Barret, J. Mallol, Mico de goma, Serganti Gusa, Un Nicodemus, Llorito Real y Pau Trucaç:—Lo que 'rs envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Joanet G. de Reús, Joseph Orta, Curtrinés, F. dels Castells, R. Aglà F., Antonet del Corral, A. C. y Barretina, Pepet del Vendrell, Pagés de Gracia, Domingo Bartrinanga y J. Palmera y Pagés:—insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá B. Pacu Mir: Ho publicarem casi bé tot.—R. Matéu: Ja pensém en l' article; insertarem ademés dos nimietats.—Ll. Milla: Los versos van bé.—J. Abril Virgili: Idem.—F. Feliu Ferrando: L' una es massa romantica y l' altra massa naturalista.—Morell B. Xinxola: Hi ha molt bona intenció; pero no 'ns acaba de fe 'l pes.—V. Tarrida: A la de aquesta senmana li falta xispa.—Joan Moret: Es fluixeta.—M. G. y P. La de vostre va bastant bé.—J. Staramsa: Repassi la xarada y veura qu' es imperfecta; en *ca-ssa-do-ra* hi entran dos *esses* y en *ca-sa-dor* no més que una.—S. Fabregas Casanovas: Es mansa.—J. Ramage G.: La poesia es fluixa.—Marangi: En lo sonet hi ha algun vers mal girbat y sense l' accent en lo lloch que li pertoca.—L. C. Callico: La poesia va bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21

—Tranquilis Pare Broca, la situació es nostra... Tenim lo govern, las donas y molts de la conciencia tarada... Ja véu que tot marxa.

Carn fá carn.

—Carmeta, ja pots preparar á la colla de las pelegrinas, que aixis que el temps abonansi, comensarem las fontadas.

—Cap amo 'm vol per aprenent... tots me despatxan... Y si 'm fés escola y tirés per mossén!...

—¿Ja ho tens ben 'entés? Avuy á votar pèls nostres... Quan siga d' agafá 'l trabuch, ja t' enviaré un recado.

¡Arri, al infern LA CAMPANA, que 'm tréu la son y la gana!